

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **T. H. N.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2016, č. j. 8 A 95/2016 - 34, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 17. 2. 2016 žalobce podal na vrátnici Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále „Velvyslanectví“) žádost o zaměstnaneckou kartu podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), ke které připojil žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na základě registrace v systému Visapoint a v úředních hodinách k tomu vymezených.

[2] Usnesením ze dne 17. 3. 2016, č. j. 467/2016-HANOI, Velvyslanectví řízení o žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu, spojenou s žádostí o upuštění od povinnosti jejího osobního podání, zastavilo pro zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2016, č. j. 303145/2016-KKM, zamítl ministr zahraničních věcí žalobcův rozklad.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí ministra žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Rozsudkem ze dne 16. 9. 2016, č. j. 8 A 95/2016 - 34, vyslovil Městský soud v Praze nicotnost rozhodnutí Velvyslanectví i ministra zahraničních věcí. Přisvědčil totiž námitce žalobce, že rozhodnutí vydal správní orgán, který nebyl k vydání rozhodnutí věcně příslušný. Městský soud dovedil, že orgánem oprávněným k rozhodování v této věci bylo Ministerstvo vnitra.

II.

[4] Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížností. Podle něj městský soud rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která potvrzovala, že z § 42a odst. 4 a § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyplývalo, že Ministerstvo vnitra bylo příslušné toliko k rozhodování ve věci samé. Dané řízení mělo několik fází, přičemž

pro první z nich bylo příslušné Ministerstvo zahraničních věcí, potažmo zastupitelský úřad, který byl příslušný k zastavení řízení. Stěžovatel z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh zdůvodnil tím, že „*správní orgány respektující v dané otázce judikaturu Nejvyššího správního soudu nejsou na změnu správní praxe v důsledku rozsudku Městského soudu v Praze připraveny*“.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti označil napadený rozsudek za správný, byť se zdánlivě odklonil od dosavadní judikatury. K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nevyjádřil.

III.

[7] Podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud na návrh stěžovatele po vyjádření žalobce přizná kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Nejvyšší správní soud již dříve vyložil, že soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a rovněž institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce – účastníka správního řízení – před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, tak jsou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce. Postavením žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost, se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutné nahlížet i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který podal správní orgán.

[11] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, musel by zákonodárce zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce popsal slovy o „nepoměrně větší újmě“.

[12] Rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS, konstatoval, že odkladný účinek kasační stížnosti může být žalovanému přiznán pouze ve výjimečných případech, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinků vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit

pokračování

a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. Kdy v konkrétní věci půjde o ohrožení veřejného zájmu v potřebné intenzitě, nelze paušálně stanovit.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti svými námitkami napadá zákonnost rozsudku městského soudu. Výslovně netvrdí žádnou újmu ve smyslu výše uvedeného, pouze zcela obecně konstatuje, že správní orgány nejsou na výkon napadeného rozsudku připraveny, aniž by však blíže specifikoval, v čem konkrétně tato nepřipravenost spočívá a jak se v činnosti správních orgánů projeví. Závažnou újmu v podobě ohrožení důležitého veřejného zájmu v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal.

[14] Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí mohly pro stěžovatele znamenat relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., nezabýval se Nejvyšší správní soud již posouzením navazujících kritérií pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy poměřováním, zda by výkon nebo jiné právní následky správního rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, jakož ani tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[15] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že výrok o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu